VIII kadencja

SEJM RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

KANCELARIA SEJMU
Biuro Komisji Sejmowych

PEŁNY ZAPIS PRZEBIEGU POSIEDZENIA

■ **Komisji Polityki Społecznej i Rodziny**
(nr 79)
z dnia 20 czerwca 2017 r.

Pełny zapis przebiegu posiedzenia

Komisji Polityki Społecznej i Rodziny (nr 79)

20 czerwca 2017 r.

Komisja Polityki Społecznej i Rodziny, obradująca pod przewodnictwem poseł **Beaty Mazurek (PiS)**, przewodniczącej Komisji, zrealizowała następujący porządek dzienny:

– pierwsze czytanie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (druk nr 1605);

– pierwsze czytanie rządowego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z realizacją programu „Za życiem" (druk nr 1638);

– rozpatrzenie projektu planu pracy Komisji na okres od 1 lipca do 31 grudnia 2017 r.

W posiedzeniu udział wzięli: **Krzysztof Michałkiewicz** i **Stanisław Szwed** sekretarze stanu oraz B**artosz Marczuk** podsekretarz stanu w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej wraz ze współpracownikami, **Joanna Wilewska** dyrektor Departamentu Wychowania i Kształcenia Integracyjnego w Ministerstwie Edukacji Narodowej, wraz ze współpracownikami, **Anna Widarska** dyrektor Departamentu Matki i Dziecka w Ministerstwie Zdrowia wraz ze współpracownikami, **Krzysztof Kurowski** sekretarz Komisji Ekspertów ds. Osób z Niepełnosprawnością przy Rzeczniku Praw Obywatelskich, **Katarzyna Pietruszyńska** radca prawny w Departamencie Prawnym Państwowej Inspekcji Pracy, **Dorota Skrzypczyk** ekspert Komendy Głównej Straży Granicznej, **Edyta Domańska** dyrektor Departamentu ds. Wypłat Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych wraz ze współpracownikami, **Krzysztof Rewiński** pełnomocnik ds. osób niepełnosprawnych Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność" wraz ze współpracownikami, **Marcin Maksymiuk** ekspert w Biurze Związku Powiatów Polskich, **Jerzy Płókarz** prezes Krajowego Sztabu Ratownictwa Społecznej Sieci Ratunkowej, **Adam Zawisny** prezes Stowarzyszenia na Rzecz Osób Niepełnosprawnych i Osób Zagrożonych Wykluczeniem Społecznym „Kolomotywa", **Agnieszka Dudzińska** przedstawicielka Stowarzyszenia „Nie-Grzeczne Dzieci" i Centrum Badań nad Niepełnosprawnością.

W posiedzeniu udział wzięli pracownicy Kancelarii Sejmu: **Małgorzata Cholewa, Lipski Dariusz** – z sekretariatu Komisji w Biurze Komisji Sejmowych; **Urszula Sęk, Przemysław Sadłoń** – legislatorzy z Biura Legislacyjnego.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Witam wszystkich obecnych na kolejnym posiedzeniu Komisji Polityki Społecznej i Rodziny. Stwierdzam kworum. Porządek dzisiejszego posiedzenia został członkom Komisji doręczony. Obejmuje on trzy punkty. Czy jest sprzeciw wobec zaproponowanego porządku obrad? Nie słyszę, a więc stwierdzam, że Komisja przyjęła ten porządek.

Przechodzimy do jego realizacji. Pierwszy punkt obejmuje rozpatrzenie w pierwszym czytaniu rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (druk nr 1605). Przypominam, że pierwsze czytanie obejmuje wystąpienie wnioskodawcy, czyli w tym przypadku przedstawiciela rządu oraz ogólną dyskusję na temat założeń projektu. Proszę pana wiceministra o zabranie głosu i przedstawienie projektu ustawy.

Sekretarz stanu w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej Stanisław Szwed:

Pragnę przedstawić projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (druk nr 1605). Proponowane w projekcie nowelizacji zmiany mają na celu rozszerzenie ochrony roszczeń pracowników, którzy w sytuacji niewypłacalności pracodawcy zostali pozbawieni zatrudnienia oraz świadczeń przysługujących im z tego tytułu, a także przyspieszenie udzielania pomocy finansowej pracownikom w związku z faktycznym zaprzestaniem działalności przez pracodawcę. Omówię tylko kilka zasadniczych zmian. Inne nowe regulacje porządkują ustawę i o nich nie będę mówił, chyba że będą na ich temat pytania.

Pierwsza z omawianych zmian dotyczy wydłużenia okresów referencyjnych między rozwiązaniem stosunku pracy a datą niewypłacalności pracodawcy, z 9 do 12 miesięcy. Z dotychczasowej praktyki wynika bowiem, że często odmawiano wypłaty świadczeń pracowniczych z uwagi na przekroczenie obowiązujących dziewięciomiesięcznych okresów referencyjnych. W tej sytuacji, aby skutecznie wystąpić z wnioskiem o wypłatę świadczeń, byli pracownicy muszą legitymować się dokumentem potwierdzającym swoją wierzytelność. Okres oczekiwania, najpierw na wyrok sądu pracy, a następnie na rozstrzygniecie sądu gospodarczego, w zakresie złożonego wniosku o ogłoszenie upadłości, często uniemożliwia utrzymanie obecnie obowiązującego okresu referencyjnego, który wynosi 9 miesięcy między rozwiązaniem stosunku pracy a datą wystąpienie niewypłacalności. Wydłużenie tego okresu do 12 miesięcy pozwoli na objęcie ochroną osób, których uprawnienie do świadczenia nie mieści się w obecnie obowiązujących okresach referencyjnych.

Druga zmiana dotyczy rozszerzenia katalogu wypłat niezaspokojonych świadczeń pracowniczych o świadczenie z tytułu ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za rok poprzedzający rok, w którym ustał stosunek pracy.

Trzecia zmiana obejmuje umożliwienie realnego zastosowania instytucji wypłaty pracownikom zaliczki na poczet świadczeń niezaspokojonych przez pracodawcę, który faktycznie zaprzestał działalności, poprzez wprowadzenie nowej definicji „faktycznego zaprzestania działalności" i doprecyzowanie daty jej zaprzestania oraz uszczegółowienie przepisów normujących wyżej wymienioną instytucję.

Czwarta zmiana rozszerza definicję pracownika. Projektowana nowelizacja przewiduje, że ochroną roszczeń pracowniczych zostaną objęte także takie osoby zatrudnione u pracodawcy jak: małżonek pracodawcy, dzieci własne, dzieci drugiego małżonka, dzieci przysposobione a także rodzice, a więc osoby obecnie wyłączone z tej ochrony, które mogłyby mieć wpływ na działalność osoby fizycznej prowadzącej własną firmę.

Piąta zmiana zwalnia z opłat stosunkowych w sprawach z zakresu prawa pracy dotyczących dochodzenia zwrotu należności powstałych w wyniku realizacji przepisów z zakresu ochrony roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, w przypadkach, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50 tys. zł.

Projekt omawianej ustawy został przyjęty przez Radę Ministrów. W projekcie jest zawarta ocena skutków regulacji. Proszę Komisję o przyjęcie proponowanych rozwiązań. Wiem, że Biuro Legislacyjne proponuje kilka drobnych poprawek redakcyjno-legislacyjnych, które rząd akceptuje.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Otwieram dyskusję. Czy ktoś z pań i panów posłów i zaproszonych gości chce zabrać głos? Nie słyszę zgłoszeń do dyskusji.

Ten projekt nowelizacji jest krótki i dlatego proponuję, żeby zacząć jego procedowanie.

Czy są uwagi do tytułu projektu? Nie słyszę. Czy jest sprzeciw do tytułu projektu? Nie słyszę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła tytuł ustawy.

Czy są uwagi do art. 1? Zgłasza się przedstawicielka Biura Legislacyjnego.

Legislator Urszula Sęk:

Państwo otrzymali pięć poprawek zaproponowanych przez Biuro Legislacyjne. Chciałabym dokonać pewnej korekty. W poprawce nr 2 należy zapisać, że „w art. 1 w pkt 8", a nie „w art. 1 w pkt 5". Wynika to z dalszej treści, ponieważ dotyczy to art. 15 ustawy

o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, a więc pkt 8 nowelizacji. Wszystkie nasze poprawki nie zmieniają istoty przedłożenia, a jedynie mają charakter doprecyzowujący. Zamiast pisać w odesłaniu np. „zdanie drugie" odwołujemy się do konkretnych punktów. Często w ustawach podaje się w jakimś wykazie pierwsze i drugie imię, co można zastąpić wyrazem „imiona". Dotyczy tego poprawka nr 1. Ostatnia poprawka dotyczy tego, że dołożony został adres publikacyjny, który był już przytoczony we wcześniejszym przepisie. Przy opracowaniu tekstu jednolitego ustawy automatycznie usuwa się tę metryczkę i nie ma już potrzeby dokonywania takiej zmiany. To są tego typu poprawki.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Dokonanie tego typu poprawek, redakcyjno-legislacyjnych, możemy, jak rozumiem, scedować na Biuro Legislacyjne. Zgodnie z przyjętą w naszej Komisji praktyką nie musimy takich poprawek przegłosowywać.

Czy są uwagi do art. 1 wraz z poprawkami? Nie słyszę. Czy jest sprzeciw wobec przyjęcia art. 1 wraz z poprawkami? Nie słyszę.

Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 1.

Czy są uwagi do art. 2? Nie słyszę. Czy jest sprzeciw wobec przyjęcia art. 1? Nie słyszę.

Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 2.

Czy są uwagi do art.3? Nie słyszę. Czy jest sprzeciw wobec przyjęcia art. 3? Nie słyszę.

Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 3.

Czy są uwagi do art. 4? Nie słyszę. Czy jest sprzeciw wobec przyjęcia art. 4? Nie słyszę.

Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 4.

Czy są uwagi do art. 5? Nie słyszę. Czy jest sprzeciw wobec przyjęcia art. 5? Nie słyszę.

Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 5.

Czy są uwagi do art. 6? Nie słyszę. Czy jest sprzeciw wobec przyjęcia art. 6? Nie słyszę.

Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 6.

Czy są uwagi do art. 7? Nie słyszę. Czy jest sprzeciw wobec przyjęcia art. 7? Nie słyszę.

Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 7.

Czy są uwagi do art. 8? Nie słyszę. Czy jest sprzeciw wobec przyjęcia art. 8? Nie słyszę.

Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 8.

Czy są uwagi do art. 9? Nie słyszę. Czy jest sprzeciw wobec przyjęcia art. 9? Nie słyszę.

Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 9.

Przechodzimy do przyjęcia projektu ustawy w całości. Kto jest za przyjęciem projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (druk nr 1605) w całości wraz z poprawkami redakcyjno-legislacyjnymi? Kto jest przeciw? Kto wstrzymał się od głosu?

W głosowaniu 20 posłów było za przyjęciem projektu, żaden nie był przeciwny, 7 wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Komisja przyjęła projekt ustawy. Proponuję, żeby posłem sprawozdawcą został poseł Janusz Śniadek. Czy są inne kandydatury?

Sprzeciwu nie słyszę. Stwierdzam, że jest zgoda Komisji na to, żeby poseł Janusz Śniadek pełnił funkcję posła sprawozdawcy.

Legislator Urszula Sęk:

Chciałam prosić o upoważnienie Biura do dokonania dostrzeżonych drobnych poprawek redakcyjnych, np. wstawienia przecinka.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Już została na to wyrażona zgoda.

Czy ktoś z posłów zgłasza wątpliwości co do zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej? Nie słyszę zastrzeżeń. Stwierdzam, że wątpliwości co do zgodności projektu z prawem UE nie zostały zgłoszone.

Przechodzimy do realizacji drugiego punktu porządku dziennego obejmującego rozpatrzenie w pierwszym czytaniu rządowego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z realizacją programu „Za życiem" (druk nr 1638). Proszę przedstawiciela rządu o przedstawienie projektu.

Sekretarz stanu w MRPiPS Krzysztof Michałkiewicz:

Jest mi niezmiernie miło, że mogę przedstawić pierwszy pakiet zmian ustawowych wprowadzających program kompleksowego wsparcia dla rodzin „Za życie”. Chcemy, żeby weszły one w życie w lipcu br. Natomiast drugi pakiet zmian związanych z ustawą o rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych przedłożymy w drugim półroczu br., gdyż pragniemy, żeby zaczęły one obowiązywać od 1 stycznia 2018 r.

Projekt, który państwo mają przed sobą, wprowadza zmiany w kilku ustawach, w tym przede wszystkim w ustawie o systemie oświaty. Chcemy, żeby w ramach Ministerstwa Edukacji Narodowej były realizowane zadania z programu obejmującego pomoc uczennicom w ciąży i zostały utworzone w każdym powiecie ośrodki koordynacyjno-rehabilitacyjno-opiekuńcze, które zajmą się wczesnym wspomaganiem rozwoju dzieci. Zmieniamy także ustawę o pomocy społecznej. Dwa kierunki działań są tu szczególnie ważne. Po pierwsze, zwiększamy dotacje do miejsc w środowiskowych domach samopomocy, które będą przeznaczone dla osób ze spektrum autyzmu, ponieważ opieka nad nimi jest trudniejsza i bardziej kosztowna. Dzisiaj bardzo często te osoby nie są przyjmowane do tych domów i otrzymują decyzje odmowne, gdyż jak wynika z uzasadnienia, nie ma w nich odpowiedniej kadry albo warunków. Chcemy, żeby te placówki otrzymywały o 30% większą dotację i te dodatkowe środki były wykorzystane na doposażenie środowiskowego domu samopomocy lub zatrudnienie dodatkowego personelu, który zajmie się opieką i wsparciem osób ze spektrum autyzmu. Po drugie, zmiany dotyczyć będą mieszkań chronionych. Przypomnę, że w programie „Za życiem” jest zapis o mieszkalnictwie wspieranym, natomiast w ustawie o pomocy społecznej jest mowa o mieszkaniach chronionych, których prowadzenie należy do zadań samorządów. Planujemy powstanie dwóch typów tych mieszkań: mieszkanie chronione treningowe i mieszkanie chronione wspierane. W tych pierwszych osoby byłyby przygotowywane do usamodzielnienia się. Program „Za życiem” daje też samorządom możliwość dofinansowywania tworzenia co roku 50 mieszkań ze wsparciem. Chcemy, żeby 50 mieszkań, przeznaczonych dla ok. 500 osób, powstało jeszcze w tym roku. Jest znaczne zainteresowanie samorządów tą formą pomocy, a środki na ten cel, w postaci dotacji, będą przechodzić najpierw przez budżety wojewodów. Później będzie to zadanie własne samorządów.

Kolejna zmiana dotyczy doprecyzowania regulacji dotyczących funkcjonowania pracowników socjalnych. Pragniemy, żeby w dłuższej perspektywie czasu była możliwość zatrudniania i dofinansowania przez samorządy tych pracowników, będących asystentami rodzin, przy wsparciu z budżetów wojewodów. Wydłużymy okres funkcjonowania tego rozwiązania. Wprowadzamy też przepis o pracownikach socjalnych, wprowadzający możliwość zwrotu im kosztów przejazdów w ramach świadczonej pracy.

W ramach ustawy o pomocy społecznej dajemy również możliwość powołania przy ośrodkach pomocy społecznej zespołów realizujących różne działania z zakresu pomocy społecznej, w tym zespołu usług pomocy społecznej zapewniającego faktyczne wsparcie przez te ośrodki osób niepełnosprawnych i rodzin. Te zespoły powinny sprawić, że ośrodki pomocy społecznej będą w ramach usług opiekuńczych bądź specjalistycznych kreowały opiekę nad osobami niepełnosprawnymi, wspierając zwłaszcza osoby, które szczególnie jej potrzebują, a zwłaszcza pomagały tym, którzy z różnych powodów muszą zostawić osobę niepełnosprawną pod opieką wykwalifikowanego opiekuna.

Przewidujemy też dużo zmian w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Zawarte są one w art. 3 projektu nowelizacji. Dzięki nim chcemy wspierać aktywizację zawodową opiekunów osób niepełnosprawnych. Uważamy, że jeżeli w rodzinie jest osoba niepełnosprawna, to cała rodzina tej osoby powinna uzyskiwać opiekę i wsparcie. Niezwykle ważne jest, żeby nie tylko osoba, która świadczy opiekę i korzysta ze świadczenia pielęgnacyjnego, ale także pozostali członkowie rodziny mieli ułatwienia w godzeniu pracy zawodowej z opieką nad niepełnosprawnym członkiem swojej rodziny. Może się to odbywać poprzez wprowadzenie elastycznych form pracy lub ułatwienia w uruchamianiu działalności gospodarczej, a także poprzez inne subsydiowanie zatrudnienia w przypadku osób bezrobotnych, opiekunów osób niepełnosprawnych.

Wprowadzamy też zmiany w ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej. Chodzi w nich głównie o to, żeby w ramach polityk zdrowotnych stało się także możliwe finansowanie

kompleksowego wsparcia dla rodzin „Za życiem". Już w tej chwili jest realizowany program koordynacji polityki pediatryczno-neonatologicznej na rzecz dzieci i projekt odżywiania mlekiem naturalnym noworodków i niemowląt. Są to tzw. banki mleka, które powoli się rozwijają. Jest także wczesna rehabilitacja dzieci. Chcemy też, żeby w ramach wsparcia dla dzieci niepełnosprawnych te programy zdrowotne były realizowane.

Mamy także propozycje zmian w ustawie o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej. Mówiłem już o asystencie rodziny i chęci przedłużenia wsparcia na następne lata. W tym roku przeprowadziliśmy szkolenia dla asystentów rodzin, które przygotowują ich do pracy z osobami niepełnosprawnymi. Jak państwo wiedzą, w ramach programu jest przeznaczone z Funduszu Pracy 70 mln zł na wspieranie tworzenia nowych stanowisk pracy dla asystentów rodzin oraz ich szkolenie. Jednak żeby te środki mogły być uruchomione, musimy wprowadzić odpowiednie zmiany w ustawie.

Omówiłem najważniejsze zmiany zawarte w projekcie ustawy. Jak już mówiłem, jest to pierwszy pakiet zmian ustawowych. Był on konsultowany ze środowiskiem osób niepełnosprawnych. Odbyły się konsultacje ogólnokrajowe. Duże było zainteresowanie konsultacjami społecznym przeprowadzanymi za pośrednictwem strony internetowej. Projekt był także przedmiotem obrad Krajowej Rady ds. Osób Niepełnosprawnych oraz Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Otwieram dyskusję. Jako pierwsza zgłosiła się wiceprzewodnicząca Komisji, poseł Magdalena Kochan.

Poseł Magdalena Kochan (PO):

Mam trzy pytania do przedstawiciela rządu. Pierwsze z nich dotyczy nieobligatoryjnego udzielania dotacji jednostkom samorządu terytorialnego na realizację zadań związanych z powstawaniem ośrodków koordynacyjno-rehabilitacyjno-opiekuńczych. W projekcie ustawy jest bowiem zapisane, że minister właściwy do spraw oświaty i wychowania może na ten cel udzielić jednostkom samorządu terytorialnego wsparcia finansowego w formie dotacji celowej. Czy taka formuła nieobligatoryjna wsparcia jest związana z jakimiś specjalnymi wydarzeniami? Rozumiem, że jeżeli na terenie powiatu powstaje tego typu jednostka, to wsparcie powinno być automatyczne. Czy tak nie będzie? Proszę o wyjaśnienie tej kwestii.

Drugie pytanie dotyczy asystentów rodziny. Wiadomość o tym, że będziemy dalej wspomagać gminy w realizacji tego zadania jest bardzo dobra. Chcę się tylko upewnić, czy w związku z przedłużeniem działania programu rządowego i wspierania samorządów w realizacji tego zadania w ramach programu „Za życiem", będzie to dotyczyć wyłącznie asystentów rodzin, w których są dzieci z niepełnosprawnością, czy też wszystkich asystentów.

Zrobiliśmy i nadal robimy bardzo wiele dla środowiska osób z niepełnosprawnością przy wykorzystywaniu środków pochodzących z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Tymczasem w projekcie ustawy, która ma wspierać rodziny, rząd proponuje, żeby wskaźnik osób niepełnosprawnych zatrudnianych przez uczelnie, szkoły, placówki oświatowe obniżyć z obowiązującego dzisiaj poziomu 6% do 2%. Jednak nawet w tych 2% brana byłaby jeszcze pod uwagę liczba niepełnosprawnych uczniów i studentów. Na pewno nie sprzyja to aktywizacji zawodowej tych osób. To prawda, że nie jest to zapisane w omawianym projekcie ustawy, ale taki projekt trafił już do Sejmu i gdyby nie dzisiejszy wniosek o jego odrzucenie w pierwszym czytaniu, to byłby procedowany na tym samym posiedzeniu Komisji. Jeżeli pan wiceminister nie zna tego projektu, to mogę podać numer druku. Ta zmiana bardzo mnie martwi. Czy sprzyjać ma to aktywizacji osób niepełnosprawnych? Jeszcze raz przypomnę, że wskaźnik 2% ma być wyliczany z uwzględnieniem zatrudnianych niepełnosprawnych oraz niepełnosprawnych studentów lub uczniów uczących się w danej placówce. Dlatego pragnę zadać pytanie, czy słuszna, moim zdaniem, propozycja rządu, służąca dalszej aktywizacji zawodowej osób z niepełnosprawności oraz zwiększeniu liczby osób, które trzeba przywrócić na rynek pracy po długotrwałej opiece w domu nad osobami niesamodzielnymi, nie kłóci się z projektami innych ustaw, które w międzyczasie wpływają do Sejmu?

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Głos zabierze poseł Agnieszka Ścigaj.

Poseł Agnieszka Ścigaj (Kukiz15):

Mam również trzy pytania. Zastanawiające jest, że w art. 2 omawianego projektu ustawy są wskazane typy niepełnosprawności, w przypadku których przysługuje wyższa kwota dotacji na placówki środowiskowe, tj. domy pomocy. Czy jest jakiś konkretny powód, że pominięte zostały w tych przepisach osoby z upośledzeniem umysłowym, które znajdują się także w sytuacji wymagającej wsparcia? Jak zrozumiałam, dotacja nie będzie przeznaczona dla tych grupy osób.

Drugie moje pytanie dotyczy tego samego artykułu, a konkretnie mieszkań chronionych. W nowelizacji popełniono ten sam błąd, który został popełniony w obowiązującej ustawie o pomocy społecznej. Chodzi o to, że jako organy prowadzące te mieszkania zostały wskazane, oprócz jednostek organizacyjnych pomocy społecznej, tylko organizacje pożytku publicznego. Stanowi to ograniczenie w stosunku do przepisów ustawy dotyczącej pożytku publicznym, gdzie w art. 3 są m.in. wymienione także spółdzielnie socjalne. Należy to uznać za brak konsekwencji, ponieważ w późniejszych zmianach te spółdzielnie są traktowane jako jedno z miejsc pracy dla rodziców i opiekunów osób niepełnosprawnych i w związku z tym mogą być dotowane. Dlatego chcę się zapytać: z jakiego powodu podmioty te nie mogą być również organami prowadzącymi mieszkania chronione i treningowe? Czy to jest zwykłe niedopatrzenie, czy też kryje się za tym jakiś specjalny powód, że tylko organizacje pożytku publicznego uzyskały takie uprawnienia? Dodam, że także związkom wyznaniowym, parafiom oraz innym podmiotom takie prawo nie będzie przysługiwało i nie zostaną one dopuszczone do prowadzenia mieszkań chronionych i treningowych. Przecież pan wiceminister dobrze wie, że w praktyce te instytucje wykonują wiele zdań z zakresu opieki nad niepełnosprawnymi i nie widzę powodu pominięcia ich jako organizatorów wspomnianych mieszkań.

Trzecie pytanie ma charakter ogólny. Chciałabym zrozumieć rolę konsultacji społecznych, proponowanych przez rząd, niewątpliwie słusznych, zmian w ustawach. Pan wiceminister powiedział, że jest to kolejny etap realizacji wdrażania programu „Za życiem". Wiadomo, że „Caritas" wygrało konkurs na prowadzenie konsultacji z wykorzystaniem środków z Unii Europejskiej. Chodzi bodajże o 2 mln zł. Konsultacje te mają się zakończyć w przyszłym roku. Czy ten projekt ustawy, nad którym teraz bardzo szybko pracujemy, nie będzie objęty tymi konsultacjami, czy też obejmą one inne elementy programu? Przecież te konsultacje dużo kosztują i jeżeli ich wyniki mają być brane pod uwagę, to warto się zastanowić nad ich skorelowaniem z pracami nad projektem. Może te konsultacje dotyczą innych regulacji? Niestety ja tego nie rozumiem i dlatego prosiłabym o wyjaśnienie tej sprawy przez pana wiceministra.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Głos zabierze poseł Ewa Tomaszewska.

Poseł Ewa Tomaszewska (PiS):

Chciałabym wesprzeć decyzję o rozdzieleniu mieszkań chronionych na mieszkania treningowe i wspierane. Jest to, moim zdaniem, słuszne posunięcie, które ułatwi życie osobom korzystającym z tej formy pomocy w przystosowaniu się do nowych warunków życia. Dodam, że nad projektem ustawy prace były prowadzone przez kilka miesięcy, a więc nie można twierdzić, że są one prowadzone bardzo szybko.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Głos zabierze poseł Ewa Drozd.

Poseł Ewa Drozd (PO):

Mam do przedstawiciela rządu jedno pytanie. Pan wiceminister mówił o konsultacjach społecznych, a w uzasadnieniu do projektu jest informacja o podmiotach, które zostały poinformowane o nowelizacji i zaproszone do tych konsultacji. Projekt ustawy został nawet poddany konsultacjom społecznym z wykorzystaniem aktywnych form konsultacji takich jak: moderowane spotkania otwarte, konferencje, warsztaty, bezpośrednie spotkania robocze z zainteresowanymi tymi nowymi regulacjami środowiskami. Przygo-

towany został raport z tych konsultacji. Chciałabym się dowiedzieć: ile takich konsultacji się odbyło, ile zorganizowano warsztatów, ile konferencji oraz bezpośrednich spotkań? Czy odbywały się one w jednym miejscu, czy na terenie całego kraju? Gdzie były organizowane? Jest to istotne, gdyż sprawa wsparcia niepełnosprawnych w różnych regionach naszego kraju wygląda bardzo rożnie.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Głos zabierze poseł Marzena Okła-Drewnowicz.

Poseł Marzena Okła-Drewnowicz (PO):

Pragnę zapytać się o mieszkania chronione. Z pewnością takie mieszkania można uznać za jeden z najlepszych kierunków działań służących budowie infrastruktury pomocy społecznej. Chciałabym dowiedzieć się, czy przewidziane w projekcie ustawy dofinansowanie w formie dotacji będzie dotyczyło tworzenia mieszkań chronionych, czy będzie także obejmowało funkcjonowanie tych mieszkań? Czy środki będą przeznaczone wyłącznie na ich budowę lub adaptację, czy również na partycypację w kosztach ich utrzymania i funkcjonowania?

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Głos zabierze poseł Sławomir Piechota.

Poseł Sławomir Jan Piechota (PO):

Odnoszę wrażenie, że rząd, wdrażając omawiany program, z jednej strony dodaje pieniędzy na jego realizację, a z drugiej po cichu je zabiera. Nie mogę zrozumieć tej debaty, która miała dzisiaj rano miejsce na posiedzeniu Sejmu w trakcie prac nad projektem ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z systemami wsparcia rodzin, która wprowadza zmiany w 19 ustawach. W tym przedłożeniu zapisano, o czym wspominała poseł Magdalena Kochan, zmniejszenie wskaźnika obowiązkowego zatrudnienia osób na uczelniach oraz w innych placówkach oświaty. W moim przekonaniu jest to bardzo zły sygnał. Chodzi nie tylko o znalezienie pracy dla osób niepełnosprawnych i ich aktywizację zawodową, ale o bardzo ważne przesłanie natury humanistycznej. Jeżeli chcemy innych namawiać do pomocy, to musimy od wszystkich wymagać jej świadczenia. Wiemy, że wiele uczelni potrafiło sprostać nałożonemu obowiązkowi i zatrudniać oraz przyjmować na studia niepełnosprawnych na wyznaczonym poziomie. Przecież do tego wskaźnika wlicza się nie tylko pracowników niepełnosprawnych, ale także studentów. Niektóre z uczelni potrafiły się można powiedzieć otworzyć na osoby niepełnosprawne i nie miały z tym problemów. Dlaczego więc teraz, pod czyim wpływem – może lobbującego za zmniejszeniem liczby niepełnosprawnych na uczelniach – następuje ciche i drastyczne obniżenie tego obowiązku wobec tej grupy osób? Jeżeli będą dokonywane tego rodzaju wyłomy w systemie, to pójdą za nimi następne. Jest to dla mnie zupełnie niezrozumiałe. Wydaje się, że pan wiceminister, jako pełnomocnik rządu ds. osób niepełnosprawnych, powinien w sposób szczególny protestować przeciwko tego typu zmianom.

Druga sprawa, na którą chcę zwrócić uwagę, dotyczy ograniczenia świadczeń dla opiekunów osób niepełnosprawnych tylko do jednego świadczenia, niezależnie od liczby osób będących pod opieką. To także jest zaskakujący sygnał kierunku dokonywanych zmian w systemie. Jak to się ma do składanych przez rząd generalnych obietnic o zamiarach poszerzania wsparcia?

Kolejna sprawa, o której mówię od dawna i nadal będę mówił oraz przypominał, dotyczy pominięcia priorytetów w programie „500+" dla dzieci niepełnosprawnych w stopniu lekkim. Jeszcze raz przypomnę, że do 16 roku życia nie ma rozróżnienia stopnia niepełnosprawności. Ono następuje dopiero u szesnastolatków i przez dwa lata, do osiągnięcia pełnoletności, te dzieci nie są objęte takim priorytetem. Mają go wyłącznie dzieci ze znaczną i umiarkowaną niepełnosprawnością. Trzeba wielokrotnie przypominać, że dzieci z lekką niepełnosprawnością zawdzięczają swój stan jedynie wieloletniej, intensywnej pracy rehabilitantów, terapeutów i rodziców. Tym dzieciom rehabilitacja jest nadal potrzebna, a więc tym bardziej powinny być nadal objęte priorytetową pomocą. Wydaje się, że biorąc pod uwagę skalę programu „Za życiem", trudno uzasadnić i zrozumieć, dlaczego te dzieci przez dwa lata są pozbawione priorytetowego wsparcia. Prze-

cież już pierwsze dziecko w rodzinie, jeżeli jest niepełnosprawne, powinno mieć prawo do otrzymywania świadczenia w ramach programu „500+”.

Pan wiceminister wspominał o konsultacjach, również z Krajową Radą Konsultacyjną. ds. Osób Niepełnosprawnych. W związku z tym chciałbym prosić o wyjaśnienie, dlaczego przez rok i osiem miesięcy tej Rady nie było? Czy przez tak długi okres nie była ona potrzebna? Myślę, że jest to bardzo znamienne, że od jesieni 2015 r. nie została ona powołana.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Czy któryś z posłów chce jeszcze zabrać głos. Nie słyszę. Proszę teraz gości o zabranie głosu, w kolejności zgłoszeń.

Ekspert w Biurze Związku Powiatów Polskich Marcin Maksymiuk:

Wiele zostało powiedziane na dzisiejszym posiedzeniu na temat konsultacji społecznych projektu ustawy. Chciałbym jednak zwrócić uwagę, że omawiany teraz projekt trochę różni się od tego, który został skierowany do konsultacji. Sprawa działania ośrodków koordynacyjno-rehabilitacyjno-opiekuńczych pojawiła się dopiero w projekcie z dnia 1 czerwca br. Samorząd powiatowy został tym zaskoczony. Jako samorządowcy nie sprzeciwiamy się nakładaniu na nas nowych zadań, ale powinno się to odbywać z poszanowaniem zasad zapisanych w konstytucji i zasad prawidłowej legislacji. W tym przypadku nie zostały oszacowane koszty, jakie będzie musiał ponosić samorząd powiatowy w związku z nałożonymi nowymi zadaniami. Zadania mają zostać określone w rozporządzeniu, co jest sprzeczne z przepisami konstytucji dotyczącymi nakładania zadań na samorząd. W związku z tym oceniamy negatywnie proponowane w projekcie regulacje dotyczące funkcjonowania wspomnianych ośrodków.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Muszę zwrócić uwagę, że o tym, czy coś jest zgodne z konstytucją, czy nie, decyduje nie pan, ale Trybunał Konstytucyjny. Proszę o zabranie głosu panią Agnieszkę Dudzińską.

Przedstawicielka Stowarzyszenia „Nie-Grzeczne Dzieci” i Centrum Badań nad Niepełnosprawnością Agnieszka Dudzińska:

Chciałabym zabrać głos jako matka niepełnosprawnego dziecka. Proszę zauważyć, że mówimy o programie kompleksowego wsparcia dla rodzin i dlatego zwracanie przez posłów uwagi na inne wątki, jakkolwiek trafne merytorycznie, tego omawianego programu dotyczy w niewielkim stopniu. Program obejmuje co prawda także regulacje związane ze wsparciem dorosłych osób niepełnosprawnych oraz takie, które nie dotyczą wprost rodzin, ale jest on adresowany do nas, czyli do środowiska, które reprezentuję. Muszę potwierdzić, że prace nad projektem pakietu zmian w ustawach przebiegają bardzo szybko i dlatego bardzo ciężko jest nam wszystkie propozycje ocenić, a zwłaszcza zmiany, które zostały wprowadzone po konferencji konsultacyjnej, w której wraz z wieloma innym rodzicami brałam udział. Były to konsultacje burzliwe, ale uważam, że bardzo konstruktywne. Po przeczytaniu obecnej wersji projektu dostrzegam zmiany świadczące o wykorzystaniu naszych głosów oraz że zostały wprowadzone pewne korekty, co warto docenić.

W dzisiejszym posiedzeniu Komisji zabrakło tak licznej, jak można by oczekiwać, reprezentanci strony społecznej. Ten program budzi ogromne emocje wśród rodziców, ale zwołanie Komisji w przeddzień jej posiedzenia uniemożliwiło rodzicom zapewnienie opieki nad ich niepełnosprawnymi dziećmi. W tej sytuacji reprezentuje szerszą grupę rodziców, także tych, którzy nie mogli dzisiaj ze wspomnianych przyczyn przyjechać.

Pośpiech w pracach nad projektem powoduje, że w projekcie można zauważyć pewne błędy, na które posłowie, a także przedstawiciele Biura Legislacyjnego zwracali uwagę. W uzasadnieniu jest np. mowa tylko o mieszkaniach wspomaganych, ale w samym projekcie występują już mieszkania treningowe i wspierane.

Tempo prac powoduje pewne błędy, ale są one niczym w porównaniu z zaniedbaniami, jakie występowały w naszym kraju w ostatnich latach. Takiej kompleksowej polityki wobec rodzin z niepełnosprawnymi dziećmi od wielu lat nie było, nikt się tymi problemami nie zajmował i tej grupy potrzebujących wsparcia nie dostrzegał. Dopiero

po latach zaniedbań i marazmu w tym obszarze dokonywany jest gwałtowny przełom, który można przyrównać do wystrzału z katapulty, gdyż dzisiaj mamy pierwsze czytanie projektu, a zaraz będzie drugie i trzecie czytanie i ustawa może już 1 lipca wejść w życie. Naturalnie w tej sytuacji program może mieć pewne braki i dlatego będziemy pilnować, żeby były w pełni realizowane przygotowane przez rząd projekty i żeby były wprowadzane odpowiednie korekty, zgodnie z tym, co jest potrzebne naszym dzieciom i rodzinom.

Nasze środowisko jest, wydaje się, trochę zaniedbane od strony politycznej. Dzieci mają program „500+", są także programy wsparcia dla seniorów. Ostatnio pojawił się ciekawy raport Najwyższej Izby Kontroli na temat ośrodków wsparcia dla seniorów. Pragnęłabym, żeby podobny dokument został poświęcony ośrodkom wsparcia dla niepełnosprawnych, zwłaszcza grup najtrudniejszych w rehabilitacji z ciężkimi sprzężeniami i autyzmem. Seniorzy są bardziej przez rząd dostrzegani, a tymczasem z części diagnostycznej programu wynika, że mamy w Polsce ok. 211 tys. niepełnosprawnych dzieci. Każde z tych dzieci ma rodzinę składającą się najczęściej z dwóch, trzech osób. Jak widać, jest to ogromna rzesza wyborców. Może nie jesteśmy bardzo aktywnymi obywatelami, bo mamy bardzo dużo obowiązków opiekuńczych, ale chcielibyśmy być bardziej dostrzegani przez polityków, także jako znacząca grupa wyborców.

Mówiąc o programie aktywizacji zawodowej rodziców niepełnosprawnych dzieci, wydaje się, że sama diagnoza tego problemu jest trafna. Większość z nich wypadła z rynku pracy i tylko nieliczni wracają na ten rynek. Sama jestem wśród tych szczęśliwych rodziców, którzy pracują, ale wielu z nas nie może sobie na to pozwolić. Jednak trafna diagnoza nie oznacza, że zostały użyte skuteczne instrumenty służące aktywizacji. Trzeba jednak usprawiedliwić ten wybór pośpiechem prac legislacyjnych oraz sięganiem po rozwiązania, które przy tym tempie procedowania są dostępne.

Chcielibyśmy zwrócić jednak uwagę na potrzeby, które były zgłaszane przez rodziców osób niepełnosprawnych, w tym duże grupy internetowe. Na ich postulaty wielokrotnie powoływał się wiceminister Krzysztof Michałkiewicz i są one stale aktualne. Oczekujemy przede wszystkim rozwiązania, które jest najbardziej potrzebne, ale w projekcie go nie ma. Chodzi o gwarancję realizacji tych świadczeń, które są zapisane w orzeczeniu o niepełnosprawności. Wiążemy w tej chwili ogromne nadzieje z pracą zespołu ds. reformy systemu orzekania o niepełnosprawności i niezdolności do pracy, gdyż nie wyobrażamy sobie, że nie będzie gwarancji zrealizowania tych świadczeń, które są wskazane w orzeczeniu.

Jeżeli ktoś ma wskazanie do pomocy w codziennym funkcjonowaniu ze względu na znaczne ograniczenie sprawności, to jest nie do pomyślenia, żeby jej nie otrzymał w sytuacji, gdy mu się ona należy. Jest to ogromny problem i powinien zostać uporządkowany, najlepiej w takim tempie, w jakim wdrażane będą obecnie omawiane rozwiązania. Szczególnym rodzajem świadczeń, których jest ogromny niedobór, są różnego rodzaju usługi społeczne, zwłaszcza opiekuńcze. W tym miejscu kieruję ukłon w stronę samorządów gminnych. Tych usług brakuje w sposób dramatyczny i jest to jeden z powodów, że nie rozwijają się mieszkania chronione, a ludzie spychani są do domów pomocy społecznej. Stąd nasz apel, żeby gwarancje świadczeń zaleconych w orzeczeniach miały charakter obligatoryjny, zwłaszcza w części opiekuńczej. Na przykład w przypadku pobytu w ośrodku dziennym osoby dorosłej, która wyszła już z okresu edukacji i której rodzi nie może powrócić na rynek pracy, bo nie ma co zrobić ze swoim, już dorosłym, dzieckiem.

Drugi nasz postulat dotyczy podniesienia wysokości zasiłku pielęgnacyjnego. Będziemy uparcie się o to dopominać, bo uważamy za skandal, że ten zasiłek jest od wielu lat na poziomie 153 zł miesięcznie. Jest to jedyne świadczenie, które pozostaje niezależne od kryterium dochodowego. Oznacza to, że gdy oboje małżonkowie pracują i mają jeszcze inne dzieci na utrzymaniu, to otrzymują na dziecko niepełnosprawne tylko wspomniane 153 zł.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Pani uwagi są cenne, znamy je dobrze i bardzo bym prosiła o skoncentrowanie się na omawianym dzisiaj projekcie ustawy. Z całą pewnością nie jesteśmy teraz w stanie odpowiedzieć na wszystkie potrzeby i postulaty środowiska rodziców dzieci niepełnosprawnych, niezależnie czy rządzi PiS, czy PO z PSL. Ta dyskusja jest bardzo ciekawa,

ale powinna odbywać się w momencie, kiedy będziemy omawiać problemy osób niepełnosprawnych, zarówno dorosłych, jak i dzieci. Prosiłabym o skoncentrowanie się na omawianym projekcie i uwagach do programu „Za życiem".

Przedstawicielka Stowarzyszenia „Nie-Grzeczne Dzieci" i Centrum Badań nad Niepełnosprawnością Agnieszka Dudzińska:

Chciałabym omówić jeszcze tylko dwie sprawy. Jeżeli chodzi o mieszkania chronione, to pewne korekty, choć nie wszystkie, zostały uwzględnione w projekcie ustawy, zgodnie z naszymi uwagami. Oczekiwalibyśmy w przyszłości zapisania w ustawie, w rozdziale II w art. 54, gdzie mowa jest o domach pomocy społecznej, wszystkich form mieszkalnictwa chronionego, w tym także mieszkań komercyjnych. Zależy nam na tym, żeby to wszystko zostało ujęte w obowiązującym prawie, ponieważ obecnie przysługuje prawo do umieszczenia osoby w domu pomocy społecznej, natomiast pozostał przepis, że może być udzielone wsparcie w mieszkaniu chronionym. Występuje tu nierównowaga i myślę, że będziemy na ten temat jeszcze rozmawiać.

Drugi postulat dotyczy zatrudnienia wspomaganego. W projekcie zostało wyraźnie wskazane, że celowo będzie ono finansowane ze środków PFRON, gdyż takie jest stanowisko rządu w tej sprawie. Jest to błędne rozwiązanie i będziemy również o tej sprawie chcieli jeszcze rozmawiać. Postulujemy, żeby źródłem finasowania był Fundusz Pracy, a nie PFRON, ponieważ wtedy byłoby to pewnego rodzaju subsydium dla pracodawców, a tymczasem przywiązanie trenera pracy czy zatrudnienia wspomaganego do osoby, do pracownika, jest jedynym słusznym rozwiązaniem, które zapewni wsparcie przed zatrudnieniem i w trakcie wprowadzania na rynek pracy i przy zmianie pracy. Nie może być to wsparcie realizowane poprzez pracodawców i musi dotyczyć także osób bez orzeczenia, z zaburzeniami psychicznymi. Ponadto chcemy, żeby ośrodki dla autystów były również ujęte w ustawie o pomocy społecznej, a nie funkcjonowały w ramach doraźnych programów.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Proszę kolejnego mówcę o zabranie głosu.

Prezes Krajowego Sztabu Ratownictwa Społecznej Sieci Ratunkowe Jerzy Płókarz:

Jako organizacja doceniamy, że Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej działa prężnie na rzecz poprawy bytu osób niepełnosprawnych oraz na rzecz pomocy rodzinie. Oczywiście te problemy są bardzo złożone i zawsze oczekiwania w tych obszarach będą jeszcze większe od możliwości. Mówiąc o projekcie ustawy, mamy prośbę do Ministerstwa i członków Komisji, żeby w art. 2 w pkt 2 zastanowić się nad zapisem, iż mieszkanie chronione może być prowadzone m.in. przez organizację pożytku publicznego. Chodzi o to, że w przyszłości będzie to wzbudzało wątpliwość, czy organizacje prowadzące działalność pożytku publicznego, które nie przyjęły statusu OPP, będą z tego typu działalności wykluczone?

Należy przypomnieć, że znaczna część organizacji społecznych, z różnych przyczyn, które w tej chwili trudno byłoby omawiać, w pełni świadomie nie przyjęła wspomnianego statusu do czasu, kiedy ustawa o organizacjach pożytku publicznego i wolontariacie nie zostanie poprawiona. Uważamy, że znajdują się w tej ustawie przepisy, które wręcz uniemożliwiają przyjęcie przez wiele organizacji statusu OPP. Jednak nadal działają one na rzecz pożytku publicznego, niosą pomoc ludziom i źle by się stało, gdyby odebrano im możliwość prowadzenia mieszkań chronionych. Postulujemy rozważyć jeszcze raz wymieniony przepis i zdecydować, czy nie należałoby ustanowić, że taką możliwość mają organizacje pozarządowe, albo podmioty określone w konkretnym przepisie ustawy o organizacjach pożytku publicznego i wolontariacie, w której jest przecież wyraźnie zapisane, że dotyczy ona wszystkich organizacji wykonujących działalność w sferze pożytku publicznego.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Zgłosiła się jeszcze jedna osoba do dyskusji.

Sekretarz Komisji Ekspertów ds. Osób z Niepełnosprawnością przy Rzeczniku Praw Obywatelskich Krzysztof Kurowski:

wypowiedź niezrozumiała

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Nie ma więcej zgłoszeń do dyskusji. Proszę wiceministra Krzysztofa Michałkiewicza o zabranie głosu i udzielenie odpowiedzi na zadane pytania.

Sekretarz stanu w MRPiPS Krzysztof Michałkiewicz:

Chciałbym podziękować osobom, które zabierały głos w dyskusji. Zależy nam na wszystkich uwagach, także zgłaszanych na dzisiejszym posiedzeniu Komisji, które traktujemy tak jak uwagi przekazywane nam w trakcie konsultacji społecznych.

Zacznę od odpowiedzi na kwestie poruszone w wypowiedziach posłów Magdaleny Kochan i Sławomira Piechoty. Pragnę przypomnieć, że w ustawie dotyczącej rehabilitacji zawodowej, choć nie powinienem tego czynić, gdyż podejrzewam, że poseł Piechota lepiej ode mnie zna tę ustawę, zmieniamy art. 21 ust. 2b, który stanowi, że: „dla publicznych i niepublicznych szkół oraz placówek opiekuńczo-wychowawczych i resocjalizacyjnych wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych, o którym mowa w ust. 1 i 2, wynosi: 0,5% w roku 2000, 1% w latach 2001-2004 i 2% w 2005 r. oraz w latach następnych”.

Przepis ten cały czas funkcjonował w ustawie, także wcześniej, i dziwię się, że poseł Piechota nie zwrócił na to uwagi. Zaręczam, że regulacje, które wprowadzamy w ustawie o zmianie niektórych ustaw związanych ze wsparciem rodzin, nie zmieniają praktycznie treści tego przepisu. Pozostają one bez zmian. Dopisuje się w przepisie tylko tyle, że dotyczy on także publicznych i niepublicznych żłobków. Wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych też nie ulega zmianie i wynosi nadal 2%. Oprócz studentów, uczniów, wychowanków i słuchaczy dopisaliśmy w tym przepisie także dzieci, ponieważ w żłobkach są dzieci.

Czy w tym ostatnim przypadku ten wskaźnik jest uzasadniony? Pamiętamy, że zależy nam na tym, żeby żłobki były jak najmniejsze, czyli, żeby było w nich jak najmniej dzieci. W tej sytuacji, jeżeli w żłobku jest zatrudnionych tylko kilka osób, to oczywiście wskaźnik 2% wcale nie jest taki mały. Jeszcze raz chciałbym z całą mocą podkreślić, że ten przepis był cały czas w ustawie dotyczącej rehabilitacji zawodowej i teraz zostały w nim dopisane tyko żłobki, a pozostałe instytucje oświatowo-wychowawcze są wymienione bez zmian. Jak już powiedziałem, dziwię się, że poseł Piechota tego nie zauważył.

Poseł Sławomir Jan Piechota (PO):

Rzeczywiście, była to moja pomyłka, przepraszam bardzo

Sekretarz stanu w MRPiPS Krzysztof Michałkiewicz:

Jeśli chodzi o absolwentów szkół wyższych, o czym już mówiliśmy, są kontynuowane programy: „Absolwent” i „Student”. Mamy także podpisane porozumienie z wyższymi uczelniami w sprawie programu „Stabilne zatrudnienie”. Właśnie wróciłem z posiedzenia rady nadzorczej, gdzie było przedstawione sprawozdanie, z którego wynika, że bardzo wiele uczelni jest w tej chwili zainteresowanych zatrudnianiem absolwentów niepełnosprawnych. Pracujemy nad tym, żeby wspierać tego typu działania.

W kwestii asystentów rodziny pragnę stwierdzić, że chodzi o wszystkich asystentów. Mamy świadomość, że bez wsparcia z budżetu państwa liczba asystentów, która obecnie jest, byłaby trudna do utrzymania. Jednak chcemy, żeby była ona większa ze względu na wsparcie rodzin z osobami niepełnosprawnymi. Wyrażamy wszyscy zadowolenie, że udało się wydłużyć okres dofinansowania asystentów rodziny.

W sprawie finansowania przez oświatę ośrodków koordynacyjno-rehabilitacyjno-opiekuńczych pragnę zapewnić, że te placówki już funkcjonują. W ustawie jest przepis, który stanowi, że spośród tych ośrodków, które są na terenie powiatu i są finansowane w ramach systemu oświaty, jeden jest wybierany jako wiodący, koordynujący wsparcie dla dzieci niepełnosprawnych. Uważam, że to, co mówił poseł Piechota, jest pewnym nadużyciem. Przecież w przypadku programu „Za życiem” są dodatkowe środki w budżecie, zarówno na jednorazowe świadczenia w wysokości 4 tys. zł, ale także na ich obsługę. Są także zagwarantowane pieniądze na dotowanie różnego rodzaju zadań. Przeznaczone

zostały w tegorocznym budżecie na te cele środki w wysokości 511 mln zł. Oczywiście za pośrednictwem budżetów wojewodów wszystkie zadania, które są w programie, będą dofinansowane, pomimo że część z nich stanowi zadania własne samorządów.

Prowadzenie mieszkań chronionych jest zadaniem własnym samorządów, które mogą zlecać jego realizację organizacjom pozarządowym. W ustawie o pomocy społecznej faktycznie były zapisane organizacje pożytku publicznego i to zostało utrzymane. Jeżeli jest jakaś zasłużona i silna organizacja, która prowadzi instytucje zajmujące się pomocą społeczną albo pomocą niepełnosprawnym, to na pewno może ona także prowadzić mieszkania chronione. Natomiast w przypadku nowych organizacji ustawodawcy uważali, że w ustawie o pomocy społecznej należy zagwarantować, że opieka nad osobami, które nie są w stanie zadbać o przestrzeganie swoich praw, musi zostać powierzona organizacjom pożytku publicznego, a więc takim, które są transparentne, które muszą składać sprawozdania i mogą być kontrolowane przez właściwe ministerstwo. Daje to gwarancję, że będzie utrzymany w nich odpowiedni standard opieki. Informację na ten temat uzupełni dyrektor Wyrwicka. W programie „Za życiem" jest zapisane wsparcie utworzenia co roku 50 mieszkań chronionych. Jak już wspomniałem, prowadzenie tych mieszkań w ustawie o pomocy społecznej zostało powierzone jako zadanie własne, samorządom. Jest to gwarancja, że jak ktoś w takim mieszkaniu, po otrzymaniu decyzji, zamieszka, to samorząd faktycznie zagwarantuje, że ten lokal nie zostanie przekształcony lub zlikwidowany.

Muszę powiedzieć, że w kwestii Rady Konsultacyjnej poseł Piechota troszkę mnie rozbawił. Państwo pamiętają, że Rada dlatego tak długo nie powstawała, ponieważ w ubiegłym roku zmieniliśmy przepisy w ustawie, która jej dotyczy. Związki zawodowe i pracodawcy chcieli koniecznie wejść w jej skład. Natomiast rząd uważał, że powinna ona być przede wszystkim wyrazicielem opinii i postulatów osób niepełnosprawnych. W nowej Radzie przedstawiciele właśnie tych środowisk i organizacji stanowią większość. Uważam, że warto było poczekać, żeby Rada w nowym kształcie mogła zacząć funkcjonować i żeby była ona instytucją konsultującą rozwiązania dedykowane osobom niepełnosprawnym.

W dyskusji zwrócono uwagę na konsultacje społeczne nowych regulacji, z czego bardzo się cieszę. Przeprowadzone konsultacje dotyczą dwóch pakietów projektów ustaw, ale przede wszystkim dotyczą pakietu, który zawiera propozycję nowelizacji ustawy o rehabilitacji zawodowej i zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz innych ustaw. Zorganizowana została duża konferencja konsultacyjna, na którą przyjechało ok. 400 osób z całej Polski. Wspominała o niej prezes Agnieszka Dudzińska. Były także prowadzone konsultacje za pośrednictwem strony internetowej, gdyż dla wielu osób niepełnosprawnych ta forma porozumiewania się on-line jest korzystniejsza.

Chcemy jeszcze wiele rzeczy zmienić w różnych ustawach, m.in. przepisy o funkcjonowaniu warsztatów terapii zajęciowej, o dofinansowaniu pracodawców zatrudniających niepełnosprawnych. Będziemy te propozycje konsultować na zaplanowanych 16 regionalnych i 32 środowiskowych konferencjach. W najbliższy piątek konsultacje odbędą się w Szczecinie, a w następnym tygodniu zostaną przeprowadzone w Białymstoku, Gorzowie, a później w Lublinie, Krakowie i Częstochowie. Co tydzień będą one organizowane w kolejnych miastach. Jeżeli pani poseł Ewa Drozd jest zainteresowana informacją o planowanych konsultacjach w jej okręgu, to chętnie mogę podać szczegóły już po zakończeniu posiedzenia Komisji. Konsultacje środowiskowe zaczynają się w przyszłym tygodniu. Jedna z pierwszych ma się odbyć np. w Łowiczu.

Zgadzam się z opinią pani Agnieszki Dudzińskiej, że w przypadku niepełnoprawnych dzieci szybkie tempo prac legislacyjnych nie może być zarzutem, gdyż jak najszybsze udzielenie im wsparcia, pomocy, a zwłaszcza wczesna rehabilitacja często decydują o jakości ich życia w późniejszym wieku. Uważam, że wszelkie rozwiązania ułatwiające życie niepełnosprawnych powinny być jak najszybciej wprowadzane w życie. Natomiast w uchwale Rady Ministrów ustanawiającej program „Za życiem" jest zapisane w § 3, że minister właściwy ds. zabezpieczenia społecznego przedstawia prezesowi Rady Ministrów sprawozdanie z realizacji programu wraz z wnioskami w terminie do dnia 30 czerwca roku następnego po roku, którego dotyczy sprawozdanie. Oczywiście będziemy

chcieli, jak tylko zbierzemy wnioski płynące ze stosowania nowych przepisów, poprawiać program „Za życiem”, dostosowywać go do potrzeb i rozbudowywać zgodnie z oczekiwaniami. Wiemy, że ten program stanowi istotny krok do przodu, ale nie rozwiązuje wielu problemów środowiska osób niepełnosprawnych.

Odpowiadając na kolejne pytanie, pragnę poinformować, że pracujemy nad strategią działań na rzecz osób niepełnosprawnych. W ramach wielu strategii składających się na program odpowiedzialnego rozwoju jest także przewidziana strategia dotycząca niepełnosprawnych. Ministerstwo Rozwoju pilnuje odpowiedniego tempa przygotowywania tych strategii. Mieliśmy niedawno spotkanie poświęcone tej sprawie. Powstaje także narodowa strategia zatrudnienia, która będzie powiązana ze strategią na rzecz osób niepełnosprawnych i jej część będzie na pewno poświęcona wspieraniu zatrudnienia niepełnosprawnych.

Zgadzam się także z opinią, że przy instytucjonalizacji mieszkania treningowe są bardzo ważne. Oczywiście PFRON wspiera także tworzenie bardzo różnych formy mieszkalnictwa wspomaganego. Niedawno byłem w Warszawie na uroczystości 25-lecia istnienia domu rodzinnego dla osób z niesprawnością intelektualną prowadzonego przez stowarzyszenie działające na rzecz osób niepełnosprawnych. Jedna z mieszkanek tego domu mieszka w nim od chwili jego powstania. Wyobrażamy sobie, jak widać, wspieranie przez PFRON, w drodze konkursów, różnych form mieszkań chronionych czy środowiskowych domów samopomocy. Jednak jak państwo pamiętają, tworzenie i prowadzenie mieszkań chronionych należy do zadań samorządów. Ustawa o samorządzie gminnym stanowi, że samorząd zaspokaja potrzeby wspólnoty samorządowej. Osoby niepełnosprawne są także członkami tej wspólnoty i o ich problemach władze samorządowe powinny też myśleć. Uważam, że nie jest to jedynie ich dobra wola, ale obowiązek. Wczoraj byli u mnie przedstawiciele jednego z samorządów, którzy chcą utworzyć kilka mieszkań dla niepełnosprawnych, gdyż uważają, że jest taka potrzeba i takie są oczekiwania społeczności. Dyskutowali oni ze mną, w jakim zakresie możemy im pomóc w tym zamiarze, ale mieli świadomość, że pomoc może się ograniczyć do powstawania placówek, ale sami będą musieli je prowadzić. Oczywiście wiemy, że w przypadku różnego typu usług świadczonych w ramach pomocy społecznej mamy uchwały gmin, które ustanawiają odpłatność za te usługi. Jeżeli osobę niepełnosprawną będzie stać na pokrycie części kosztów utrzymania takiego mieszkania, to zapewne takie rozwiązanie będzie też stosowane.

Sądzę, że odpowiedziałem na wszystkie pytania. Prosiłbym jeszcze przedstawicielkę Ministerstwa Edukacji Narodowej o omówienie kwestii funkcjonowania ośrodków koordynacyjno-rehabilitacyjno-opiekuńczych, a następnie dyrektor Krystynę Wyrwicką o omówienie sprawy mieszkań chronionych.

Dyrektor Departamentu Wychowania i Kształcenia Integracyjnego Ministerstwa Edukacji Narodowej Joanna Wilewska:

Po pierwsze, samorząd w związku z realizacją komponentu dotyczącego Ministra Edukacji Narodowej nie poniesie żadnych kosztów. Na realizację projektu z programu „Za życiem” do 2021 r. jest przeznaczone dla samorządów 300 mln zł. Dodatkową opieką zostanie objętych 47 tys. dzieci. Ośrodki koordynacyjno-rehabilitacyjno-opiekuńcze wskaże na terenie powiatu starosta. Każdy taki ośrodek na kontynuację swojej działalności, na podstawie rozporządzenia o wczesnym wspomaganiu, otrzyma kwotę 15 tys. zł. Ponadto każde dziecko zostanie objęte dodatkowo pięcioma godzinami zajęć w tygodniu, których do tej pory ma normalnie od czterech do ośmiu miesięcznie. Tą pomocą zostaną objęte dzieci od zera do trzech lat, wymagające szczególnego wsparcia.

Jak już mówiliśmy, pierwszy okres w życiu dziecka jest bardzo ważny i im więcej czasu poświęcą mu wtedy rehabilitanci i terapeuci, tym lepsze będą rokowania, a także mniejsze nakłady na dalszą rehabilitację w okresie późniejszym. Czyli ze wskazania przez starostę ośrodka na bazie zespołu działającego w zakresie wczesnego wspomagania płyną dla dzieci niepełnosprawnych, a także dla samorządu same korzyści. Nie ma żadnych obaw o to, że samorząd będzie musiał dofinansowywać te działania.

Jak już mówiłam, te ośrodki powstają na bazie zespołów wczesnego wspomagania, które są subwencjonowane. Natomiast otrzymywane dodatkowe środki pozwolą na roz-

winięcie działań, na które do tej pory nie było pieniędzy, np. na konsultacje lekarskie, które tym dzieciom są szczególnie potrzebne.

Poseł Sławomir Jan Piechota (PO):

Chciałbym raz jeszcze przeprosić pana wiceministra za moje uwagi dotyczące źle zrozumianej przeze mnie zmiany w art. 21 ustawy o rehabilitacji zawodowej. Jest to dla mnie nauczka, żeby uważnie przeczytać i porównać obowiązujący przepis z proponowaną jego zmianą.

Jeśli chodzi o Krajową Radę Konsultacyjną, to sądzę, że mamy tu do czynienia z bardzo złym precedensem. Niestety, jak to się mówi, mleko się rozlało i nie cofniemy już tego czasu, kiedy nie działała Krajowa Rada Konsultacyjna. Jednak nie będzie dobrze, jeżeli kiedykolwiek w przyszłości, planując zmiany jakiegokolwiek organu doradczego, zawiesi się jego funkcjonowanie do czas nowelizacji przepisów. W mojej ocenie nic nie stało na przeszkodzie, żeby Rada działała według starych zasad, a korekty dokonać dopiero po uchwaleniu nowelizacji ustawy. Zresztą pamiętamy, że przy okazji zmian dotyczących Krajowej Rady Konsultacyjnej była kontrowersja, czy jej skład ma się ograniczyć wyłącznie do przedstawicieli organizacji pozarządowych, czy też można ten skład poszerzyć o reprezentantów tych organizacji. Ostatecznie została przyjęta ta druga koncepcja. Przypominam o tym, ponieważ był to zły precedens i uważam, że w przyszłości powinniśmy unikać tego rodzaju sytuacji, gdyż zmiany w funkcjonowaniu KRK mogłyby zostać potraktowane jako rzeczywisty zamiar sparaliżowania pracy tego organu. Nie róbmy tego nigdy więcej.

Poseł Ewa Drozd (PO):

Dziękuję panu wiceministrowi za zaproszenie na konsultacje. Na pewno jak będą na Dolnym Śląsku, to się na nie wybiorę. Sądzę jednak, że nie do końca została zrozumiana moja wypowiedź. Odniosłam się w niej do uzasadnieni projektu ustawy, nad którym dzisiaj pracujemy. Zostało w nim napisane, chyba zrobił to resort rodziny, pracy i polityki społecznej, że konsultacje będą poszerzone o formy, o których mówiłam, oraz że konsultacje publiczne odbyły się w miesiącach marzec-maj 2017 r., a ich podsumowanie znalazło się w raporcie stanowiącym załącznik do projektu. Niestety w tym dokumencie nie mogłam przeczytać, gdzie te konsultacje były przeprowadzane i ile warsztatów, a także konferencji się odbyło oraz w jakich miejscowościach. Czy ten raport wykorzystuje jedynie dorobek jednej konferencji, o której mówił pan wiceminister? Jeżeli tak jest, to nie można pisać w dokumencie, że odbyły się szerokie i pogłębione konsultacje społeczne.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Czy ktoś jeszcze chce zabrać głos? Nie słyszę. Zamykam dyskusję i stwierdzam, że zakończyliśmy pierwsze czytanie projektu ustawy. Stwierdzam również, że nie zgłoszono wniosku o przeprowadzenie wysłuchania publicznego.

Przechodzimy do rozpatrzenia projektu. Czy są uwagi do tytułu projektu? Nie słyszę. Czy jest sprzeciw wobec tytułu projektu? Nie słyszę.

Stwierdzam, że Komisja przyjęła tytuł projektu.

Czy są uwagi do art. 1? Głos chce zabrać przedstawicielka Biura Legislacyjnego.

Legislator Urszula Sęk:

Państwo mają przed sobą cztery zaproponowane przez nas poprawki. Dwie pierwsze dotyczą art. 1. Pierwsza z nich ma charakter typowo legislacyjny. Chodzi o to, że w ustawie matce jest art. 90 u i dlatego następny dodany artykuł powinien zostać oznaczony jako 90 v, a nie 90 w. Natomiast w poprawce nr 2 proponujemy przeredagowanie ust. 3 po to, by przywołać pełne brzmienie jednostki. Chodzi o specjalny ośrodek wychowawczy dla dzieci i młodzieży wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki, metod pracy i wychowania. Taka jest prawidłowa jego nazwa zarówno na gruncie starej ustawy o systemie oświaty, jak i nowego Prawa oświatowego. Ośrodki rewalidacyjno-wychowawcze nie występują w ustawie o systemie oświaty, ale jest o nich mowa w nowej ustawie – Prawo oświatowe. W związku z tym należy doprecyzować, że chodzi o ośrodki, które są wymienione w tej nowej ustawie. Te zmiany nie wnoszą merytorycznie nic nowego.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Rozumiem, że można je potraktować jako zmiany porządkujące. Czy Komisja wyraża zgodę, żeby Biuro Legislacyjne dokonało stosownych korekt redakcyjnych, czyli zastosowało mechanizm działania, który w naszej Komisji do tej pory funkcjonował? Nie słyszę sprzeciwu. Stwierdzam, że Komisja wyraziła zgodę.

Ekspert w Biurze Związku Powiatów Polskich Marcin Maksymiuk:

Zgodnie z projektem zadania tych ośrodków mają być określone w rozporządzeniu, którego nie ma, a więc nie wiemy, czym będą się one zajmować. Zgodnie z art. 16 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 2 ustawy o samorządzie powiatowym powinny być te zadania określone w ustawie.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Proszę pana wiceministra o udzielenie odpowiedzi.

Sekretarz stanu w MRPiPS Krzysztof Michałkiewicz:

W ramach dokumentów, które państwo otrzymali, powinien znajdować się także projekt rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej w sprawie szczegółowych zadań wiodących ośrodków koordynacyjno-rehabilitacyjno-opiekuńczych. Chyba że ten materiał nie został jeszcze powielony. Przypomnę ponadto, że w ustawie jest mowa o szczególnych zadaniach tych ośrodków. Uszczegółowienie ich jest zawarte w projekcie rozporządzenia. Jest on gotowy i zainteresowanym osobom możemy go dostarczyć.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Czy jest sprzeciw wobec przyjęcia art. 1 w zaproponowanym brzmieniu wraz z poprawkami Biura Legislacyjnego? Nie słyszę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 1.

Czy są uwagi do art. 2?

Poseł Agnieszka Ścigaj (Kukiz15):

Chciałabym zgłosić dwie poprawki do art. 2. Pierwsza z tych poprawek związana jest z pytaniem, które wcześniej zadałam. Proponuję, żeby w art. 2 w pkt 2, zmieniającym art. 53 ustawy, ust. 3 nadać brzmienie: „Mieszkanie chronione może być prowadzone przez każdą jednostkę organizacyjną pomocy społecznej lub organizację, o której mowa jest w art. 3 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie, i w zależności od celu udzielenia wsparcia prowadzone jest jako mieszkanie chronione treningowe lub mieszkanie chronione wspierane”.

Druga poprawka jest konsekwencją tej pierwszej i dotyczy nadania w art. 2 pkt 2, dotyczącym zmiany art. 53 ust. 9, następującej treści: „Decyzja o skierowaniu osoby do korzystania ze wsparcia w mieszkaniu chronionym wydawana jest po dokonaniu uzgodnień pomiędzy pracownikiem socjalnym podmiotu kierującego, pracownikiem socjalnym jednostki organizacyjnej pomocy społecznej prowadzącej mieszkanie chronione lub organizacji, o której mowa jest w art. 3 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie prowadzącej mieszkanie chronione, a osobą ubiegającą się o skierowanie do korzystania ze wsparcia w mieszkaniu chronionym lub jej przedstawicielem ustawowym”.

Uzasadniając te poprawki, zwracam uwagę, na to, co powiedział pan wiceminister, iż organizacje pożytku publicznego są, można powiedzieć, bardziej czytelne, wiarygodne i kontrolowane. Chciałabym zwrócić uwagę panu wiceministrowi na pewną niekonsekwencję w projekcie ustawy. Dopuszczacie w nim możliwość założenia przez pięć matek dzieci niepełnosprawnych spółdzielni socjalnej i dajecie na to dotację, np. na prowadzenie, w sposób kontrolowany, przez nie żłobka lub przedszkola integracyjnego, w których będą zajmować się one dziećmi niepełnosprawnymi. A dlaczego te same matki nie będą mogły prowadzić mieszkania chronionego i dofinansowywać go z zysku z działalności gospodarczej, jaki ma spółdzielnia socjalna? Myślę, że nie chcecie zgodzić się na tę poprawkę, ponieważ zgłosili ją posłowie opozycji i nie chcecie uznać, że mamy tutaj do czynienia z niedopatrzeniem. Jak wytłumaczyć, że w jednym przypadku spółdzielnia socjalna może prowadzić instytucje pomocy, jako wiarygodna i podlegająca kontroli, a w tym drugim nie może.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Proszę o stanowisko rządu wobec tych poprawek.

Sekretarz stanu w MRPiPS Krzysztof Michałkiewicz:

Jak już wspomniałem, zgodnie z ustawą o pomocy społecznej wszystkie zadania zlecane organizacjom pozarządowym są powierzane organizacjom pożytku publicznego. Uważam natomiast, że traktujemy wejście w życie omawianej dzisiaj ustawy jako pierwszy etap funkcjonowania mieszkań ze wsparciem. Jeżeli okaże się, że warto rozszerzyć formułę prowadzenia ich na organizacje pozarządowe zainteresowane tego rodzaju działalnością, to myślę, że można do tej sprawy powrócić.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Czy Biuro Legislacyjne ma uwagi do zaproponowanych poprawek?

Legislator Urszula Sęk:

Nie mamy uwag. Jest to proste zastąpienie organizacji pożytku publicznego odesłaniem do ustawy o działalności pożytku publicznego i wolontariacie. Jest to kwestia merytoryczna.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Przechodzimy do głosowania zgłoszonych poprawek. Kto jest za przyjęciem poprawki do art. 2 w pkt 2 zmieniającym art. 53 ust. 3, w brzmieniu zaproponowanym przez poseł Agnieszkę Ścigaj?

Legislator Urszula Sęk:

Te dwie poprawki można głosować łącznie.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Kto jest za przyjęciem wymienionej pierwszej poprawki oraz drugiej poprawki do art. 2 pkt 2 dotyczącego zmiany w art. 53 ust. 9 w brzmieniu zaproponowanym przez poseł Agnieszkę Ścigaj? Kto jest przeciw? Kto się wstrzymał od głosu?

Za przyjęciem poprawki opowiedziało się 3 posłów, przeciwko 16, wstrzymało się od głosu 5 posłów. Stwierdzam, że poprawki nie uzyskały akceptacji Komisji.

Czy jest sprzeciw wobec przyjęcia art. 2 w zaproponowanym brzmieniu?

Poseł Agnieszka Ścigaj (Kukiz15):

Zgłaszam sprzeciw.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Przechodzimy do głosowania. Kto jest za przyjęciem art. 2 w zaproponowanym przez rząd brzmieniu? Kto jest przeciw? Kto się wstrzymał od głosu?

Za przyjęciem art. 2 opowiedziało się 22 posłów, żaden nie był przeciwny, wstrzymało się od głosu 2 posłów. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 2.

Czy są uwagi do art. 3?

Legislator Urszula Sęk:

Zgłaszamy poprawkę do art. 3. Zabrakło w nim powołania się na ust. 1, ponieważ art. 61 k ma kilka ustępów.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Jak rozumiem, umówiliśmy się, że te drobne zmiany legislacyjno-redakcyjne Biuro Legislacyjne przygotowuje i wprowadza do tekstu projektu, a Komisja je przyjmuje. Wiemy, że są jeszcze kolejne zmiany do art. 3 i 9. Mam nadzieję, że Biuro dopilnuje ich wprowadzenia do projektu.

Czy jest sprzeciw wobec przyjęcia art. 3? Nie słyszę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 3.

Czy są uwagi do art. 4? Nie słyszę. Czy jest sprzeciw wobec przyjęcia art. 4? Nie słyszę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 4.

Czy są uwagi do art. 5? Nie słyszę. Czy jest sprzeciw wobec przyjęcia art. 5? Nie słyszę. Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 5.

Czy są uwagi do art. 6? Nie słyszę. Czy jest sprzeciw wobec przyjęcia art. 6? Nie słyszę.

Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 6.

Czy są uwagi do art. 7? Nie słyszę. Czy jest sprzeciw wobec przyjęcia art. 7? Nie słyszę.

Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 7.

Czy są uwagi do art. 8? Nie słyszę. Czy jest sprzeciw wobec przyjęcia art. 8? Nie słyszę.

Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 8.

Czy są uwagi do art. 9? Nie słyszę. Czy jest sprzeciw wobec przyjęcia art. 9? Nie słyszę.

Stwierdzam, że Komisja przyjęła art. 9.

Przechodzimy do przegłosowania całości projektu ustaw. Kto jest za przyjęciem projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z realizacją programu „Za życiem" (druk nr 1638) w całości wraz z poprawkami redakcyjno-legislacyjnymi? Kto jest przeciw? Kto wstrzymał się od głosu?

W głosowaniu 22 posłów było za przyjęciem projektu, żaden nie był przeciwny, 1 wstrzymał się od głosu.

Stwierdzam, że Komisja przyjęła projekt ustawy. Proponuję, żeby posłem sprawozdawcą została poseł Elżbieta Duda. Czy są inne kandydatury? Czy jest sprzeciw wobec tej kandydatury?

Sprzeciwu nie słyszę. Stwierdzam, że jest zgoda Komisji na to, żeby poseł Elżbieta Duda pełniła funkcję posła sprawozdawcy.

Czy ktoś z posłów zgłasza wątpliwości co do zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej? Nie słyszę zastrzeżeń. Stwierdzam, że wątpliwości co do zgodności projektu z prawem UE nie zostały zgłoszone.

Przechodzimy do realizacji trzeciego punktu porządku dziennego. Przypominam, że zgodnie z art. 150 ust. 1 Regulaminu Sejmu, Komisja zobowiązana jest do przedstawienia Marszałkowi Sejmu planu pracy na okres od 1 lipca do 31 grudnia 2017 r. Projekt planu pracy został wyłożony do wglądu dla członków Komisji. Czy są do niego jakieś uwagi lub sugestie i propozycje? Zgłasza się poseł Sławomir Piechota.

Poseł Sławomir Jan Piechota (PO):

Chcę zapytać o losy projektu ustawy o zmianie ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego oraz niektórych innych ustaw, zawartego w druku nr 428. Projekt ten wniosła ponad rok temu grupa posłów Platformy Obywatelskiej. Konkretnie wpłynął on do Marszałka Sejmu w dniu 30 marca 2016 r, a 18 kwietnia 2016 r. został skierowany do pierwszego czytania.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Pragnę wyjaśnić, że ten projekt jest u poseł Agnieszki Ścigaj i w związku z tym nie jestem w stanie odpowiedzieć na pytanie, co się z nim dzieje.

Poseł Sławomir Jan Piechota (PO):

Prace nad tym projektem w Komisji były zaplanowane na pierwsze półrocze br. Jako ostatnia pozycja w planie pracy. Chcę się dowiedzieć, gdzie on się podział? Do tej pory nie został przedstawiony na posiedzeniu Komisji. Mija ponad rok od jego skierowania do Sejmu i uzyskania o nim wszystkich niezbędnych opinii. Dlaczego ten projekt został można powiedzieć zamrożony? Wszystkie środowiska kombatantów i osób represjonowanych pytają, czy ta ustawa ma szansę na uchwalenie. Czy ta ustawa została definitywnie gdzieś zamknięta i nie będzie dalej procedowana?

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Ten projekt został skierowany do podkomisji ds. polityki społecznej. Dopóki nie będzie oficjalnego stanowiska rządu wobec tego projektu, to nie chcemy go odrzucać. Nie jestem w stanie precyzyjnie odpowiedzieć na pytanie, kiedy ten projekt wróci z powrotem do Komisji, bo zależy to od podkomisji. Przecież już zdarzały się w ciągu minionych lat takie sytuacje i zapewne w przyszłości też będą tego rodzaju poślizgi w realizacji planu prac Komisji. Wiem, że wszystkie projekty ustaw, które do nas wpływają, są ważne, ale w tej sprawie nie mam nic do dodania. Mogę tylko powiedzieć, że bezsensowne byłoby dalsze procedowanie projektu bez stanowiska rządu i w efekcie odrzucenie projektu. Jeżeli państwo tego chcecie, to naturalnie możemy tak zrobić, ale chyba nie o to chodzi.

Poseł Sławomir Jan Piechota (PO):

Rozumiem trudną sytuację przewodniczącej. Też takich doświadczałem. Natomiast wydaje mi się, że po upływie roku oczekiwać trzeba jasnego rozstrzygnięcia w tej sprawie. Stanowiska wszystkich klubów w debacie nad tym projektem podczas pierwszego czytania na posiedzeniu Sejmu były pozytywne. Nie będę przypominał, że wypominaliście nam, że nie załatwiliśmy tej sprawy wcześniej. Przecież w sprawie tego projektu była daleko posunięta zgoda. Przecież dotyczy on bardzo niewielkiego kręgu osób, których z naturalnych powodów ubywa. Myślę, że tym ludziom należy się dzisiaj jasne stanowisko, gdyż nie mogą się ciągle doprosić prostej odpowiedzi na pytane o los projektu. Uważam, że ta ustawa jest do uchwalenia i pani przewodnicząca Komisji ma ogromne kompetencje, aby spowodować, żeby prace nad projektem toczyły się dalej. Gorąco o to proszę.

Przewodnicząca poseł Beata Mazurek (PiS):

Czy jest sprzeciw wobec zaproponowanego planu pracy Komisji na drugie półrocze br.? Nie słyszę sprzeciwu. Stwierdzam, że Komisja przyjęła plan pracy na okres od 1 lipca do 31 grudnia br.

Wyczerpaliśmy porządek dzienny posiedzenia. Dziękuję za udział w pracach Komisji.

Zamykam posiedzenie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny.